

Kladno, 29. 3. 2020

Milost Našeho Pána Ježíše Krista budiž s vámi

Text zamyšlení - Izajáš 66, 10 - 14

10Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete!

Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlivali.

11Budete sít do sytosti potěšení z jejích prsů, budete s rozkoší pít plnými doušky z prsů její slávy.

12Toto praví Hospodin: „Hle, já k ní přivedu pokoj jako řeku a jako rozvodněný potok slávu pronárodů. Budete sít nošeni v náručí, hýčkáni na kolenou.

13Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit. V Jeruzalémě dojdete potěšení.“

14Uvidíte to a vaše srdce se rozveselí, vaše kosti budou pučet jako mladá tráva.

Bude zřejmé, že Hospodinova ruka je s jeho služebníky a že jeho hrozný hněv je proti jeho nepřátelům.

Sestry a bratři, co se můžeme učit z tohoto textu? Může se nás jeho obsah nějak týkat? Žijeme v jiném čase s jinými událostmi. A text Izajáše patří do jiné doby, konkrétně do druhé poloviny 6. století před Kristem, kdy se Izraelci vrátili z babylonského exilu. Pustili se do obnovení jeruzalémského chrámu. Výzva k radosti a jásání se netýká přímo nás, ale všech, kdo milují Jeruzalém hlubokou láskou, kdo truchlili nad ním v době nostalgického pobývání v Babylonu. Celou tu dobu chrám byl v ruinách. Kde byl Bůh? Jak se může vztahovat na nás sliby dané poexilním Izraelcům?

Jsou to teprve tři týdny od doby, kdy jsme museli po celém Česku zrušit bohoslužby a jiné sborové aktivity, a už slyšíme z různých stran, jak mnohým chybí to společenství, příležitost se vidět, pozdravit se, radovat se spolu. Oproti poexilním Židům, naše kostely nejsou v ruinách, až se k nim vrátíme, najdeme je stát. Ovšem...

Víme hlavně, že Ježíš přišel na svět od Boha. Víme, že Bůh neobývá domy stavěné lidskýma rukama. Nebydlí v konkrétním místě, jeho obydlím není Jeruzalém, ani Řím, ani Brusel, ani Praha. Víme, že Bůh je všude. Nepotřebujeme poutní cestu do svaté země, do Jeruzaléma, Říma, Vatikánu, abychom mohli uctívat Boha, nebo abychom pocítili jeho blízkost. Učili jsme se, že Ježíš, během jeho pobývání na zemi, byl živým Božím chrámem. Od sestupu Ducha svatého víme, že Pán bydlí v srdcích svých vyvolených. Každá a každý z nás je chrámem Ducha svatého, všichni jako církve jsme chrámem živého Boha. Církev jsme my

všichni, rozptýlení po světě, usazení ve svých domech. A každá členka, každý člen Kristovy církve je hostitelem Boha živého.

Vím, že v těchto dnech truchlíme nad omezenostmi, které nám brání navštívit svá oblíbená místa, setkávat se s přáteli, blízkými a také se sestrami a bratry v kostelích, kde se rádi modlíme spolu. Štve nás, že musíme odložit mnoho rozjetého. Děti se těšily na víkendovku, kde měly připravit slavnostní bohoslužby pro květnou neděli a hru pro Noc kostelů. Spíš nestihneme společně oslavit velikonoční projev Kristovy lásky na kříži a jeho vítězství nad smrtí. Odkládají se opravy varhan, na které se všichni těšíme. Přesto radujeme se, jak píše vyvolenému lidu Izajáš. Radujeme se, protože Bůh nezůstal uzamčený v žádném kostele, nezmizel z našich životů se zrušenými bohoslužbami, protože obydlí každého z nás je i obydlí Boha živého.

Čekají nás zvláštní Velikonoce. Vnoříme se do hlubšího zamyšlení nad námi, nad naším světem. Kam se ubíráme? Kam se ubírá náš svět? Neemancipoval se příliš od svého Stvořitele? A co církev, má jiné postavení? Trpí ve světě, nebo trpí se světem? Myslím si, že církev trpí se světem, jsme všichni na jedné lodi. Napadá mě modlitba Ježíše za učedníky, v předvečer vlastní smrti: *“Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; necht’ jsou jedno jako my.”* (J 17, 11). Učedníkům bylo smutno, že jejich Mistr odešel, a oni zůstali ve světě. Bylo by hezké, kdyby je mistr vzal se sebou. Jenže jak by se stali světlem a solí země? Jsme součástí světa a všeho, co se ve světě a kolem nás děje jednak proto, že se nás to týká, ohrožuje nás to. Ale také proto, že máme úkol a poslání. Stojíme v první linii duchovního boje, těsně za svým Pánem, který se za nás přimlouvá u svého Otce, a naším úkolem je modlit se za ty, o nichž slyšíme, že stojí v první linii boje proti zlé nemoci, o ty, kteří trpí koronavirem, o ty kdo umírají, nebo přicházejí o své blízké. Koronavirus by nás neměl zaslepit tak, abychom neviděli jiné lidské utrpení. Mysleme proto i na lidi, kteří umírají jinými chorobami, které trápí jiné starosti stejně závažné, ne-li závažnější. Ve víře, že náš osud je v ruce Pána Boha, bojujme proti panice a zoufalství, živme naději. Potěšujeme se. A tímto potěšením, které se nám dostává, můžeme i my potěšovat druhé.

To, že Ježíš opustil svět, ale nechal v něm své učedníky, znamená, že Bůh neignoruje svět. Má ho rád jako svoje dílo a hledí na jeho potřeby. Naše neposlušnost nás vede k různým malérům, které ohrožují nás a tento krásný Boží svět. I to nás spojuje s adresáty Izajášových slov, kteří se vrátili z vyhnanství. My se v něm zrovna nacházíme. Koronavirus nás vyhnal z našich ulic, našich pracovních míst i z našich kostelů. A náš Bůh je s námi, a věřím, že dá, abychom vyšli ze svých domů do ulic, do kostelů, slavit. Cesta vede přes pokoru, opatrnost, bdělost a solidaritu. Každý jsme potenciálním pacientem, jsme potenciální hrozbou pro

druhého, přítěž pro již přetížené zdravotnictví. Každý jsme potenciálním pomocníkem a záchranářem. Každá opatrnost je velkým přínosem pro všechny.

Kristova církev trpí se světem. Ale pokoj hledejme u Pána církve, který nás ujišťuje: “To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ Můžeme parafrázovat Izajáše: “raduj se, církvi Kristovo, jásejte, kdo milujete Krista, veselte se s ním, protože on je se svým lidem. Je s námi. Jako je Kristus s námi, buďme i my se všemi, kdo různě prožívají těžkosti těchto dní. Povzbuzujme se navzájem a dodávejme si sílu a naději. Církev se nikdy neuzavírá do sebe, nikdy není lhostejná k tomu, co se ve světě děje. Církev se raduje s radujícími, stejně tak pláče s pláčícími. Zároveň hledí na Krista a na jeho oběť lásky.

Kristus nám ukázal, že utrpení a láska patří k sobě. Kristovo utrpení a Kristova láska je naší inspirací. Můžeme se láskyplně podepírat jedni o druhé. Můžeme s laskavou samozřejmostí pomáhat tam, kde je třeba modlitbami, činy i slovy. **Toto praví Hospodin: „Hle, já k ní přivedu pokoj jako řeku a jako rozvodněný potok slávu pronárodů. Budete sát nošení v náručí, hýčkáni na kolenou. Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit. V Jeruzalémě dojdete potěšení.“** Když se budeme modlit a konat - to jest napomáhat v boji proti všemu, co nám bere naši pohodu, můžeme nést toto poselství Izajášovo jako povzbuzení pro nás a pro naše blízké. Věřím, že stejně jako jsou nemluvnátka, která nevědí, co se kolem nich v tyto dny děje, nošena svými láskyplnými rodiči, tak i nás v těchto dnech láskyplný Bůh nosí. Všimněme si, v našem textu, že Bůh není jen jako otec, který chrání, ale je také jako matka, která hýčká a potěšuje. Žádný maskulinismus nebo feminismus, ale pragmatismus. Bůh je pro nás vším, otcem i matkou, ať jsme kdekoliv.

Chybí nám společenství, zatím. Církev se neuzavírá, církev žije, zatím plně v našich domácnostech. A věřme, že je to dočasné. **“Uvidíte to a vaše srdce se rozveselí, vaše kosti budou pučet jako mladá tráva. Bude zřejmé, že Hospodinova ruka je s jeho služebníky.”**
Amen

Modlitba

Bože, Otče náš, ty, který jsi nám dal život, chraň nás před zlobou času, před naší nezodpovědností. Veď nás skrze svou prozívatelnost přes protivenství tohoto světa. Prosíme, přijď na pomoc všem, kdo spojili své síly, aby svět bojoval proti společnému nepříteli. Veď mocné tohoto světa k moudrým a nesobeckým rozhodnutím, k odložení osobních ambicí a rivalit.

Přijď nám všem na pomoc, nezávisle na tom, jaký nás potkává osud. Doprovázej umírající, pomáhej trpícím, potěš všechny vystresované a zoufající.

Pane Ježíši Kriste, Ty jsi nám zjevil svého Otce, a stal ses naším bratrem. Uč nás přijmout každého člověka jako bratra a sestru. Přijal jsi utrpení za naši záchranu. Dej, abychom nehledali jen vlastní prospěch, abychom ve všem, co děláme, mysleli i na druhé.

Duchu svatý, jsi světlem pravdy, potěшитelem nás všech. Dej nám moudrost, abychom věděli, jak máme správně jednat, abychom pomohli sobě i druhým.

Bože Otče, Synu i Duchu svatý, tajemství tvé jednoty je tajemstvím nekonečné lásky. Smiluj se nad námi, nad svou církví. Dej, aby lidé vedli jednotný boj o dobro, o záchranu našeho světa. Buď vůle tvá na věky věků. Amen

Můžete i bez doprovodu zpívat píseň 197 - Duše má v tichosti, k Bohu se měj.

Požehnání

Doufej, naděje ti kyne, pohleď, budeš uléhat v bezpečí.